

Initiativ från Karin Svensson Smith

Riksdagsledamot Karin Svensson Smith (v) är oroad över universitetets nedläggning av institutioner och nedskärning av undervisning och handledning. "Jag tror dessa dräpslag mot humaniora bara är början; detta kommer att drabba fler fakulteter", säger Karin till Veckobladet.

Inom det svenska universitetsväsendet pågår en omfördelning av pengar från de etablerade, stora universiteten till de mindre och medelstora högskolorna. En stor regional satsning av socialdemokraterna och vänsterpartiet. Universitetet i Umeå, med stark regional förankring, har exempelvis en socialt sett mycket bredare rekrytering av studenter än andra högskolor. Karin refererar även till en ny utvärdering av högskolorna. Denna visar att de högskolor som lyckats bäst har specialiserat sig på vissa utbildningar och att man samarbetar nära med etablerade, stora universitet. Karin nämner Visby som exempel. Arkeologerna på Gotland har ett nära utbyte med institutionen i Stockholm medan ekologerna samarbetar med Lund. En tredje orsak till framgången är att de nya utbildningarna lyckats locka duktiga forskare och projektledare från de stora utbildningscentra till sitt universitet. "Där fyller de gamla universiteten en viktig roll", betonar Karin. "Om inte kvaliteten får vara fortsatt god vid de stora universiteten, kan inte heller de mindre högskolorna fungera väl!"

Initiativ av Karin: möte i Lund 5 juni

Karin har under lång tid påpekat att Lunds universitet är mycket dåligt på att informera riksdagsledamöterna om sitt arbete, nya satsningar och förhållanden i stort. Malmö högskola, däremot, sänder information till ledamöterna varje vecka! –Varför är Lund så tillbakadraget? med en sådan bredd på utbildningen och en sådan kvalitet. Det är helt klart att utbildningsplatser under budgetarbetet flyttats över från Lund till mindre högskolor, vilket ger mindre pengar till Lund. Lund får bara en liten andel av universitetskakan om man jämför såväl antalet studenter som kvaliteten på utbildningen" säger Karin.

Karin värnar om universitetet både som utbildningsanstalt, forskningscentrum och som kommunens största arbetsplats. Hon har därför tagit initiativ till ett möte mellan alla partiernas riksdagsledamöter från Lund och universitetsledningen. Sammanträffan-

det kommer att äga rum den 5 juni. Syftet är att förhindra vidare nedskärningar vid Lunds universitet, att alltså få behålla nuvarande tilldelning av medel och om möjligt få ytterligare satsningar. Karin är mycket angelägen att förbättra dialogen mellan universitetets företrädare och dem som beslutar över finanserna. Under mötet kommer också stora lokala forskningsprojekt att presenteras.

Vad anser Karin om Historiska museet?

Karin säger att det är självklart att Historiska museet är viktigt för universitetet, regionen och för lundaborna. Hon deltog, som VB rapporterat, nyligen vid en presentation av museets verksamhet. Karin är medveten om att just universitetsmuseerna missgynnades då de s.k. SESAM-pengarna fördelades till landets museer för ett par åd sedan. Karin lyfter nu fram Anders Ödmans (chefen för Historiska museet) idé om att museet borde tilldelas pengar av både Utbildnings- och Kulturdepartementet, eftersom det fyller uppgifter inom båda departementens ansvarsområden. Ett sådant koncept gäller för t.ex. Bildmuseet i Umeå.

Beslut i höst

Universitetsstyrelsen kommer att fatta beslut i museifrågan 15-16 september. Om den beslutar i enlighet med fakultetens "föreslagna" neddragningar drabbar dessa museerna från årsskiftet. Under hösten 2000 sker dock ytterligare budgetförhandlingar på riksdagsnivå och nya medel kan fördelas. Karin berättar att hon och de två andra (v)-ledamöterna Charlotta Bjälkebring (Kulturutskottet), Britt-Marie Danestig (Utbildningsutskottet) kommer att träffas under veckan för att diskutera Historiska museet och Antikmuseet i Lund.

EI, kulturredaktionen

Sista natten med gänget Antikmuseet i Lund stängs?

I lördags gavs en av de sista chanserna för allmänheten att umgås med Antikmuseets gips-skulpturer, om Lunds universitet får som det otvivelaktigt vill och museet magasineras. Klassiska Institutionen, museets huvudman, hade anordnat "Antikmuseets dag". Evenemanget ackompanjerades mycket symboliskt av häftiga åskskrällor och ösregn.

Trots detta hade ca 80 personer mött upp; vi som kom sent fick sitta i trappan. Dagens värdinna, Eva Rystedt från Antikens kultur och samhällsliv, hävdade bestämt att Zeus på detta sätt proklamerade sitt missnöje med universitetets framtidsplaner för museet.

Det dunkla och dramatiska ljuset poängterade onekligen något som vi som levit i huset på Sölvegatan 2 alltid vetat: gips är inte, som man kan tro, dött och livlöst. Ljusets skiftningar genom de stora fönstren under dagen och vådrets dramatiska ändringar gör samlingen till en upplevelse; det är ingen slump att lokalen till och med använts för ett stort antal modefotograferingar. Till de bästa bildminnen jag har räknas de svartvita fotografier som togs en tidig morgon efter min egen disputation: morgonljuset på gipsstatyerna i kombination med de tomma flaskorna och tallrikarna var sublimt.

Här har universitetet uppenbarligen missat en viktig poäng: en samling sådan som den som finns i Lund är faktiskt inte bara nyttig för studenterna i Antikens kultur och samhällsliv. Den kan också ge tillfälliga besökare oväntade estetiska upplevelser. För många år sedan, efter den första Kulturnatten, skrev Ruth Halldén lyriskt i DN om effekten av ett Antikmuseum belyst enbart av stearinljus. Varför inte låta huset dubblara som representationslokal för raffinerade fester? Utrymme finns, och en mer egenartad miljö är svårt att föreställa sig.

I stället tycker universitetet att de 227.000 kronor som hyran betingar är mer väsentliga (som Sydsvenskan påpekade härförleden, ungefär i nivå med administrationens kakkbudget). Efter en noggrann undersökning av den tekniska personalen på institutionen kommer en magasinering under fem år (inklusive förpackningar, flyttning och hyra av

magasin) att gå på 2 miljoner kronor. Knappast vinst, alltså. Vad man däremot är efter är uppenbarligen att slippa skrutten och kunna sälja fastigheten. Alldeles bortsett från praktiska synpunkter som t.ex. vem som kan tänkas köpa en så pass egendomlig byggnad, dessutom K-märkt, föga anpassad för önskvärda hyresgäster, vet universitetets högra hand uppenbarligen inte alls vad dess vänstra sysslar med: personalen på institutionen har ända sedan i höstas suttit i oändliga sammanträden om hur huset skulle byggas om efter institutionens och brandkårens önskemål. Timmar och timmar till ingen nytta.

De inbjudna föreläsarna på Antikmuseets dag, Johan Cederlund från konsthistorien i Lund (ytterligare en drabbad institution) och Solfrid Söderlind från Uppsala, undvek dock taktfullt nog att kommentera beslutet från Lunds universitet. I stället talade de om den praktiska och idéhistoriska bakgrunden till etablerandet av gipssamlingar av antik skulptur, från slutet av 1600-talet och framåt. Sådana samlingar är en integrerad del av det västeuropeiska kulturarvet, och forskning kring deras ursprung ger ständigt nya infallsvinklar på användandet av den grekisk-romerska antiken, över upplysningstidens idealisering, 1800-talets vilja att göra bourgeoisie delaktig av aristokratiens privilegier till dagens markanta intresse för mentalitetshistoria. Inte minst i detta avseende förefaller Lunds universitet så mycket gammalmodigt, tjugo år efter sin tid: medan Köpenhamn, Rom, Neapel och München under de senaste åren till enorma kostnader restaurerat sina samlingar av antika gipskopior och åter ställt ut dem, ansluter sig Lund till en trend som redan är förlegad. P 1:s nyhetsmorgon hade förra veckan ett pinsamt klargörande inslag med bl.a. rektor Boel Flodgren. Hon var ju i och för sig en varm vän av humaniora, men nu var det ju tyvärr så att regeringen beordrat universitetet att lägga ytterligare tio miljoner på de naturvetenskapliga och tekniska utbildningarna, och var skulle man ta dem? För en gångs skull lite klarspråk om var direktiven kommer ifrån. Per Unckel, kom tillbaka! Allt är förlåtet!

CWr, universitetsspanare

Våra kongressombud tycker...

VB har ställt tre frågor till våra fyra kongressombud. Frågorna var:

1: Vilka förhoppningar har du på kongressen?

2. Vilka farhågor?

3. Vilka politiska frågor tycker du är viktigast för partiet just nu?

Här nedan kommer ombudens kommentarer, som inte alltid knyts till de ställda frågorna:

Ann Schlyter, enda kvinnliga ombudet från Lund:

Vilka förhoppningar har du på kongressen?

Jag hoppas det blir en kongress med många fördjupande diskussioner inom viktiga politikområden. Min förhoppning har varit att programförslaget skulle återremitteras, men den när jag inte längre. Trots att Gudrun Schyman utalade önskemål i den riktningen på distriktskonferensen hade ingen i partistyrelsen reserverat sig till förmån för ett sådant förslag.

Vilka farhågor?

Mina farhågor är att vi använder mycket av kongresstiden till diskussioner om formuleringar i detta programförslag. I bästa fall är formuleringarna väsentliga för att föra vår politik framåt, som det heter, men i många fall är jag rädd att det endast handlar om just formuleringar i ett program som jag ändå inte kan se någon positiv användning av.

Vilka frågor tycker du är viktigast för partiet?

Jag skulle önska att det istället blev en ordentlig diskussion som resulterade i en bred och djup enighet kring politiken som den skisseras i kongressuttalandet. Den viktigaste frågan där är förhållningssättet till regeringssamarbete, till socialdemokraterna och miljöpartiet. Partiledning och riksdagsledamöter har gjort ett bra jobb i samarbetet och bör få stark uppbäckning för att fortsätta. De behöver stöd av en diskussion och av aktiva partimedlemmar som bidrar med sin kunskap så att politiken utvecklas inom många olika sektorer. Mitt specialintresse är de internationella frågorna och jag håller med flera motionärerna om att vi måste vara mer alerta på detta område. Om det ska ske genom ett speciellt program eller på annat sätt har jag inte tagit ställning till ännu. Det jag tycker är viktigast är snarare att vi försöker upphäva åtskillnaden mellan nationellt och internationellt i vårt tänkande. Det är inte bara ekonomin som är globaliserad och finanskapitalet som är i ständig rörelse, det är också globala trender i idéer och politik.

Gunnar Stensson, Lund

Tankar inför partikongressen

Jag står och tänker på detta vid Höje å, där en tegelröd sjal markerar den plats där sanden från Dalai Lamas mandala spreds i strömmen.

Förslaget till partiprogram kan inte räddas. Det tycks vila på övertygelsen att partiet har exklusiv tillgång till kunskap om framtida ekonomisk, social och politisk utveckling och följaktligen sanna svar på alla frågor. Många ändringsmotioner präglas av samma ortodoxi. Jag delar i stort sett den kritik som Per Sundgren formulerat i ett debattinlägg i Vänsterpress och som återkommer som motion med beteckningen B1. Liknande synpunkter har framförts av många andra som till exempel Ulf Nymark och Karin Svensson Smith. Programmet måste återremitteras och en ny programkommitté tillsättas.

Ett partiprogram måste bygga på våra grundvärderingar och vara framtidsinriktat och slagkraftigt. Vänsterpartiet Kronoberg ger i motion B20 ett stimulerande exempel på hur ett sådant skulle kunna se ut.

Partiets EU-politik är verklighetsfrämmande och populistisk, tänker jag, nu sittande på en träbänk bortom järnvägen med utsikt över Fläckarps by. Sverige ut ur EU är visserligen en röstvinnande paroll, men standpunkten är tom på politiskt innehåll och för väljarna bakom ljuset. Den bör därför utgå ur såväl partiprogram som kongressuttalande. EU är förvisso fullt av brister och dras med ett förskräckande demokratiskt underskott. Men det är också en viktig arena för politisk kamp. Historikern Mark Mazover urskiljer i *Dark continent* tre huvudkrafter: storkapitalister som vill bygga upp industrier i världsklass genom sammanslagningar av den typ som Volvo-Renault-affären är ett exempel på, frihandelsentusiaster (ofta britter med nära förbindelser med USA) som ser borttagandet av handelshinder som nyckeln till framtida tillväxt och slutligen socialdemokrater som kämpar för ett EU som kan ersätta eller komplettera de nationella välfärdsystemen. Ska vi låta socialdemokraterna utkämpa kampen för välfärden i Europa ensamma?

Den marxistiske ekonomen Samir Amin beskriver i sin bok *Kapitalism i globaliseringens tid* bilden av fungerande regioner (EU, Kina, Indien, staterna i det forna Sovjetunionen, de sydostasiatiska länderna o.s.v.) som vänsterns enda alternativ till amerikansk hegemoni. Genom att nationalstaterna sluter sig samman till regionala enheter ökar möjligheterna att försvara oberoende, välfärd och miljö, menar Amin.

EU är det mest avancerade exemplet på en sådan region. Alternativet är en uppsplittring i små nationer som lätt fångas upp av USA-globalismens nätverk. Vänsterpartiet tycks i trance leda det svenska folket i fällan. Även om jag knappast kan påverka kongressen på kort sikt kan jag stödja motion B223.

Jag har nu hunnit till ett blommande hagtorNSSNÅR i Värpinge och börjar tänka på kommunismen. När vpk på en kongress för snart tjugo år sedan antog ett demokratiskt uttalande var det bland annat i förhoppningen att därigenom kunna befria ordet kommunism från associationerna till den sovjetiska nomenklaturans förtryck, isolering från det egna folket och ineffektiva byråkrati. Denna förhoppning gick om intet eftersom partiet ignorerade uttalandet och fortsatte kontakterna med "broderpartierna" i öst som om ingenting hänt. Nu är det för sent. Man kan naturligtvis lägga in vilken betydelse som helst i ordet "kommunism". Men när man använder det i politiska diskussioner leder det till missförstånd. Enda effekten av skendebatter om detta är att skada partiet.

Trummorna dånar. Klostergårdsskolans barn genomför ett internationellt demonstrationståg mellan ekande tegelväggar och grönskande träd. Till slut hoppas jag att kongressen blir inledningen till ett intensivt arbete för ett nytt politiskt innehåll i politik och partiprogram och att den utmynnar i ett kongressuttalande som kan bli avstampen till 20 procents röstandel i nästa val och direkt regeringsansvar.

Svar från Olof Norborg:

Mina förhoppningar är att kongressen ska ta viktiga steg på vägen mot de målsättningar jag angett i svaret ovan. Här tycker jag att partistyrelsens förslag till kongressuttalande pekar i rätt riktning (även om man alltid kan diskutera enkasta formuleringar). Jag har också förhoppningen att det i de viktiga frågorna ska kunna bli ganska breda majoriteter på kongressen. Jag tror att förslagen från partistyrelse och programkommission på det hela taget ganska väl speglar var en bred majoritet i partiet står.

Farhågor

Fram till för ungefär en vecka sen har jag känt mig mycket optimistisk inför kongressen. Nu ser jag tyvärr en risk för att partiet återigen ska fastna i gamla tiders låsningar (även om det mesta talar för att en bred majoritet kommer att se till att så inte blir fallet). När Gudrun Schyman valdes till partiledare gav hon oss det kloka rådet att sluta dela in oss i förnyare och tradi-

tionalister. Jag tror att en viktig orsak bland flera till partiets framgångar på senare år är att vi börjat se på åsiktskillnader i partiet på ett annat sätt än tidigare, tagit diskussionerna i sak, fråga för fråga, och slutat gräva vallgravar mellan olika åsiktsriktningar.

Det vore förödande och skulle bara spela våra motståndare i händerna, om det för oss själva och andra framstod som om det idag gick en stor klyfta mellan kommunister och icke-kommunister i partiet. Om man kallar sig kommunist eller inte i dagens vänsterparti är främst en semantisk fråga. Alla vänsterpartister är antistalinister och demokrater - det är det viktiga. Vi behöver komma ifrån den ytliga diskussionen om etiketter och istället få igång en mer seriös och djuplodande ideologisk debatt. Vpk skulle, hette det ibland, vara ett parti för såväl socialister, vänstersocialister som kommunister. Ändå kände vi som föredrog något av de två först nämnda epiteten det ofta som om vi fick vara med på nåder och inte var lika mycket värda som de riktiga kommunisterna. Vi vill inte tillbaka till sådana förhållanden, oavsett vilka som denna gång blir de drabbade. I Vänsterpartiet är alla medlemmar lika mycket värda.

Viktigaste frågorna för partiet just nu

Det viktigaste just nu är att partiet växer och utvecklas och stärker sin organisation, inte minst genom en kraftig studiesatsning, så att vi vid sidan av alla parlamentariska uppdrag också har tid och kraft att verka ute bland människor, i rörelser och i opinionsbildning. Studier och en spännande programdebatt fram till 2004 (enligt partistyrelsens förslag) kan förhoppningsvis också bidra till att partiet blir ideologiskt tydligare. Diskussionerna om vad vi lägger i socialismbegreppet och om strategin för ekonomisk demokrati inför denna kongress, pekar i rätt riktning. Sedan är det viktigt att vi kan förena den ideologiska tydligheten och utomparlamentarisk aktivitet där partiets hela politik förs fram, med resultat inriktat arbete i parlamentariska församlingar. Allt detta sammantaget ger också förutsättningar för nya valframgångar och kanske rentav regeringsmedverkan.

Martin Wollgast:

På grund av möten och aktiviteter kommer jag tyvärr inte kunna skriva ned alla mina tankar, förhoppningar och farhågor inför kongressen i Växjö. Jag har i stället valt att fokusera på den fråga som jag anser vara den mest centrala (dvs. behandlingen av förslaget till nytt partiprogram) och givit artikeln den inriktning som

jag, med tanke på debatten inom partiföreningen i Lund, tror passar Veckobladet bäst. Som knappast någon, åtminstone inte bland de aktiva i Lund, har kunnat undgå så har det höjts röster för en återremiss av programförslaget med sikte på att anta ett betydligt kortare program på nästa kongress eller på kongressen 2004. Av flera anledningar anser jag att ett sådant beslut på kongressen skulle vara ett stort misstag. I likhet med partistytelsen anser jag nämligen att det är mycket svårt att anta ett helt nytt program redan om två år om man vill ha en text som diskuterats och förankrats ute i alla partiföreningar, vilket medför att det ändå realistiska alternativet blir att anta ett nytt program 2004. Om kongressen beslutar sig för att återremittera programmet på kongressen i Växjö skulle vi alltså rimligtvis stå kvar med det nuvarande programmet från 1993 (med bearbetning 1996) över valrörelsen 2002 och ändå fram till kongressen 2004, vilket skulle vara högst olyckligt. Debatten om långt eller kort program finner jag något märklig men samtidigt oroväckande och därför viktig. För mig är det en självklarhet att kongressen, som partiets högsta beslutande organ, skall anta ett program som där vi utförligt och med ideologisk skärpa formulerar vår syn på världen, samhället och hur partiet ställer sig till de viktigaste politiska frågorna under de närmaste åren. Om vänstern idag inte kan enas om en analys som sträcker sig utöver ett tjugotal meningar (som i stort sätt alla partier skulle kunna ställa upp på) eller ett ytligt dokument på fem-sex sidor, skulle detta vara ett anmärkningsvärt svaghetstecken och förvandla partiet till ett nätverk för allmänt snälla parlamentariker med en extremt stark partiledning.

Det programförslag som nu skall behandlas på kongressen är självfallet inte felfritt utan bär tydliga spår från 1993 års program med omarbetningar, vilket riskerar att leda till tydligheter och låsa oss vid gamla formuleringar. Det är därför önskvärt att till kongressen 2004 utarbeta ett helt nytt partiprogram med tydliga ståndpunkter, ideologisk klarhet och klassmässigt självförtroende (för att citera PS) och som inte bär med sig en underliggande strävan att passa in och vara till lags. Att däremot kräva att återremiss av det nuvarande programförslaget och ett utsläat och kortfattat program 2002 är enligt mig varken önskvärt eller realistiskt. En av mina förhoppningar inför kongressen år 2000 är därför att en majoritet i partiet, med de fel och brister som oundvikligen följer efter två omarbetningar av en sju år gammal text, skall kunna enas om ett så offensivt och tydligt program som möjligt fram till kongressen 2004.

Martin Wolgast

Oklokt om första maj

Svar till Ulf Nymark, vb 18
I senaste numret av Veckobladet vill Ulf Nymark att Ung Vänster ska ta avstånd från en artikel skriven av Martin Wolgast, Niklas Selberg och Tobias Gunnarsson (se vb 17). Då Ung Vänster delar den kritik artikel-författarna riktar mot årets 1 maj låter sig detta inte göras.

Artikeln var inte skriven av Ung Vänster

Ung Vänster har flera gånger utvärderat 1 maj. Såväl på styrelsemöten, medlemsmöten och i våra arbetsgrupper. Vi har tagit upp både vår egen insats och evenemanget som helhet. Utfallet har varit entydigt. Flygbladen var tråkiga och affischerna hade alldeles för mycket av den "lundsensiska ironin" över sig. Det var beklagligt att vissa partister på 1 maj försökte få bort vår banderoll och uppmunade folk att gå på andra platser i tåget. Lennart Wärmby tal gjorde mer skada än nytta. Det är ståndpunkter som också delas av flera partister, inte minst de tre som skrivit under artikeln i vb 17. Det som i sammanhanget är olyckligt, är att artikelns rubrik antyder att Ung Vänster är sändare. Artikelrubriken är dock satt av veckobladets redaktion och inte av artikelförfattarna.

Vår chans att synas

Trots att både Vänsterpartiet och Ung Vänster är på uppgående och lockar både nya väljare och nya medlemmar, har vi svårt att göra oss hörda i det offentliga samtalet. Detta beror inte minst på den ägarkoncentration som präglar svenska media. Åttio procent av media är borgerlig eller "politiskt obunden", vänstern saknar en dagligt utkommande tidning. På 1 maj är det annorlunda. Det är vår dag i rampluset, då vi har chansen att tydligt presentera vårt budskap. Därför måste 1 maj vara en offensiv dag, öppen för alla som så vill att samlas under fanorna. Det var omdömeslöst av Wärmby att hålla det tal han höll. Vi vill inte ta ifrån Wärmby hans rätt till åsikter som går emot partiets linje, och vi har lika lite rätt att styra partiets val av talare som partiet får styra vårt val av banderoller.

Intern debatt

Men ett tal som är baserat på en intern debatt och därmed i första hand riktar sig till "de redan invigda" är ett dåligt 1 maj-tal. Dessutom var Wärmby utspel mot ungdomen inom partiet minst sagt pinsamma och kränkande. Sådant hoppas vi få slippa i framtiden. Särskilt när det är vi i Ung Vänster som måste reda ut alla missförstånd

inför intresserade och sympatisörer bland Lunds ungdomar.

Konstruktivt?

Nymark nämner ett utvärderande möte mellan partiets, ungdomsförbundets och studentförbundets styrelser. Liksom Nymark upplevde jag och resten av Ung Vänsters styrelse det mötet som lovande för framtiden. Synpunkter utväxlades mellan organisationerna, en vilja till ett bättre 1 maj-samarbete inför kommande år uttrycktes liksom en vilja till fler sammankomster och kanske underförstått till en bredare samverkan. Jag hoppas på fler sådana möten. Men de samma som Wolgast m. fl. för fram i vb 17. Vi har svårt att förstå vad det är som ena gången gör en kritik konstruktiv, och en annan gång så svårsmält att Nymark känner sig tvingad att be ungdomsförbundet ta avstånd från samma kritik.

Robert Nilsson
Ordf. Ung Vänster Lund

Fördöm Etiopiens överfall på Eritrea!

Allt överskuggas denna majmorgon av överfallet på Eritrea, som i snart ett år satsat allt för genomförandet av OAU:s och FN:s fredsförslag. Etiopiens öppet rasistiska regim förkastade förslaget i sin helhet och invaderade sitt lilla grannland med överlägset beväpnade invasionsarméer. Enligt DN befinner sig en miljon eritreaner på flykt undan stridsvagnarna från sönderbombade städer och byar på den eritreanska högslätten. De mest akuta frågorna gäller vad FN kan göra för att återupprätta freden och lindra den fruktansvärda humanitära situation som invasionen orsakat. På längre sikt är det nödvändigt att återupprätta respekten för FN och folkrätten. Åtta tusen svenskar med eritreanskt ursprung kräver att Sverige agerar i FN, i EU och i eget namn. Partikongressen och partiledningen har i detta sammanhang ett tungt ansvar. Många ögon vilar på oss.

Gunnar Stensson

Bordeller i Botan???

Stadsvandring i Lund

I söndags genomfördes föreningen Gamla Lunds första stadsvandring för året, ett arrangemang som med tanke på anslutningen tycks vara populärt bland Lundaborna. Bengt Erlandsson, själv uppvuxen på Stora Tomegatan, ledde en vandring från Stora Tomegapsgatan i norr till Adelgatan i söder, 450 meters fotvandring men flera hundra år tillbaka i tiden.

Marias hembageri var första anhalten; Erlandsson hade goda minnen av hennes äppelkaka å fem öre. Nästa anhalt var Per Syltas, där han huserade för hundra år sedan. Stora Tomegapsgatan var hantverkarnas gata: bl.a. hovslagaren J P Widergren hade sin

smedja här liksom det fanns ett garveri, med hudar som fick hängas upp i 18 månader till tork innan de var färdiga för beredning.

Längs med Ö. Vallgatan fortsatte vandringen in i Botan, där en gång Lunds ringmur låg. På 1800-talet låg på Botans område bl.a. ett hus som inrymde två bordeller (utanför stadsmuren, nämligen). Den ena var så kallad "första klass" (för akademiker, får man förmoda), den andra "något sämre". Flickorna fick inte själva gå ner till staden utom när de gjorde läkarbesök för kontroll. Verksamheten upphörde i slutet av 1800-talet.

Göte Bergström

Välkommen till Lund, Gudrun!

Vi kommer att fråga dig om Arbetets framtid? Kommande regeringssamarbete? Utförsäljningen av Telia? Maxtaxan?

På lördag, den 27 maj, gästas vår partiledare Lund. Som vanligt står Röda Kapellet för underhållningen och Gudrun svarar på frågor om partiets politik på riksplanet. Alla är välkomna att ställa frågor! Plats: Mårtenstorget, 11.00. Utrustning: glatt humör & röda fanor!

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).
NY ADRESS.....

Första Maj

(eller: Kommunismen)

Det var som vanligt på Första Maj. Röda fanor, Internationalen och kraven på arbete, rättvisa och solidaritet. Det är nödvändiga yrkanden i en kapitalistisk marknadsekonomi som genererar arbetslöshet, utslagning, orättvisor och förtryck. Men som också skapar välstånd! Den slagordsmässiga klasskamp retoriken låter ihålig.

Vänsterns huvudtalare, Lennart Värmbj, var tveksam i sin framställning. Å ena sidan förespråkades en "kapitalism med mänskligt ansikte". Å andra sidan hävdades att "utan socialism inget Sverige". Vad är det som gäller?

Trots att vänstern slopat K:et i partibeteckningen, är man ett kommunistiskt parti. Det understöks av en paroll med texten "Kommunisterna kommer". Skall man tolka det som ett löfte eller hot? Med tanke på de experiment som genomförts under 1900-talet, är det sistnämnda mest relevant. De som tvivlar kan läsa "Kommunismens svarta bok". Nej vänstern vill inte göra upp med och entydigt ta avstånd från den ideologi som krävt närmare 100 miljoner offer.

Sara Mohammadi, Ung vänster, hävdade att vänstern (läs: kommunismen) alltid varit en föregångare för demokrati och frihet. Men inte ett ord om de oerhörda brott mot mänskligheten som de totalitära Lenin- och Stalin-regimerna gjort sig skyldiga till. Där var det inte tal om yttrande- och åsiktsfrihet, rättssäkerhet eller demokrati. I en kommunistisk stat existerar varken demokrati eller pluralism.

Både Mohammadi och Ali Esbati (Vänsterns studentförbund) uttalade sig föraktfullt om att i skolorna upplysa om "kommunismens illdåd". Det var Ung vänsterrepresentanten som med enfaset satte citattecken. Men det går inte att förneka den omfattande den omfattande dokumentation som finns, lika lite som när det gäller nazismens folkmord och utrotningsläger. Ungkommunisterna avfärdar upplysningen som "borg-erlig propaganda".

I dessa revolutionsromantikens värld utan nyanser, är kapitalismen kolsvart och socialismen skinande

vit. Klassamhället ska avskaffas och helst även den privata äganderätten. Men vad får vi i stället? En proletariats diktatur? En kommunistisk enpartistat innebär bara förtryck i andra- och värre former. Maktkoncentration. Repression. Censur. Förföljande av olik-tänkande. Och där är all opposition stämplas som "kontrarevolutionär verksamhet". Historien förskräcker, liksom att man ingenting lärt.

Jag saknar en konkret vision av hur ett fritt, rättvist, jämlikt och demokratiskt samhälle kan skapas och se ut. En sak vet vi, utifrån historiska fakta och erfarenheter. Det är oförenligt med kommunism.

Sven Karlsson

Reds kommentar:

I ett följebrev skriver Sven Karlsson "Mitt manus har tyvärr refuserats av Sydsvenskan". Veckobladet publicerar däremot hans inlägg oavkortat. Det gör vi för att visa hur yttrandefriheten konkret bör ta sig ut i tryck. Till denna frihet hör också rättigheten att föra fram kritiska banderoller i Första majdemonstrationer. Något för envar att begrunda. Debatten avslutas härmed.

Hade väntat mej bättre.

Svar till Olof Norborg

Det var dumt av mej att skriva om Menander nr 3, och försöka antyda en föregående eftersläpning, när det enligt planen var nr 4 som kom av distriktsbulletinen. Annars är det inte mycket jag vill ta åt mej av Olof Norborgs angrepp i VB nr 18.

Detta med poststämpeln den 25 april kollade jag däremot när jag den 2 maj fick tidningen med förstamajprogrammet. B-post ska delas ut efter tre vardagar, visst. Men som mångårig VB-redaktör vet jag att detta tyvärr klickar ibland, och som mångåriga VB-abonnenter borde både Olof som enskild och distriktsexpeditionen som kollektiv ha samma erfarenhet. Är det viktigt att en viss information når läsarna före ett visst datum har avsändaren två alternativ: vara ute i extra god tid eller kosta på sej A-porto.

Av en expedition som distriktet lägger ner så relativt stora resurser på förväntar man sej faktiskt professionalitet i hanteringen av enkla kontorsrutiner.

Under de flesta år sedan 1970-talets mitt har jag tillhört vänsterns distriktsstyrelse. I den positionen har man ett yttersta ansvar för hur distriktet fungerar men också ofrånkomligen en ömtåligare relation till distriktets anställda. Då bör man undvika offentlig kritik, och har för övrigt goda möjligheter att framföra eventuell kritik i andra sammanhang. Nu är

jag vanlig distriktsmedlem och kan därför vara mer frispråkig.

Under en god del av min DS-tid har Olof varit distriktsombudsman. Vi har fungerat bra ihop, tycker jag själv. Han har dragit ett tungt lass när han tidvis varit ensam funktionär. Efter det senaste valet har distriktet helt andra resurser än förut. Med viss förvåning tycker jag mej märka att aktiviteten och effektiviteten inte har stegrats i paritet med antalet engagerade. Nyss fanns på distriktsnivå två yrkespolitiker: Rolf Nilson på landstinget och Olof på expeditionen (inte ens på heltid). Nu har vi två heltidsanställda ombudsmän, Olof och Mikael Persson, samt med annan placering Daniel Sestrajic (vars insatser som studiesamordnare har behandlats av annan VB-skrivent). På regionen finns heltidarna Anders Arenhag och Ann-Marie Campbell samt kvartstidaren Per-Åke Purk och därtill en halvtidssekreterare. Protokollat från årskonferensen i mitten av februari, som Arenhag skrev, föreligger f.ö. först nu!

Jag missunnar inte Olof Norborg och Mikael Persson att slappa lite efter två hårda valår (till riksdagen m.m. och till EU) men blir ändå lite bekymrad när jag vet vilka uppgifter som väntar oss och vilka förväntningar som ställs på partiet. Och i det perspektivet kan man undra över aktiviteter och uppdrag som riskerar att splittra uppmärksamheten.

Men det är inte i första hand därför som jag kritiserat kongressombudsuppdraget. Och jag tror Olof när han säger att han nog skiljer mellan förtroendeuppdrag och jobb, även om jag har fått rapporter om livliga politiska kongressförberedelser bland distriktsanställda. Utan jag har två invändningar mot att Olof låtit sej väljas till kongressombud:

1. Han var inte nominerad av sin lokalorganisation.

2. Det ser inte bra ut att 6 av 15 skånska kongressombud är ombudsmän eller yrkespolitiker, och det är inte bra, rent principiellt.

Det omdömet hade jag inte för ett ögonblick väntat mej hos Mikael Persson eller Daniel Sestrajic (den senare, tillika valberedningens sammankallande(!), var nära att bli ombud även han). Jag hade andra förväntningar på Olof Norborg.

Gunnar Sandin

Ett förtydligande till Ulf Nymark med flera

Rubrikerna i VB sätts av redaktionen. Vi hade sålunda inget med den att göra. Vi tycker så här i efterhand att rubriken var lite väl

fantasifull, och att den inte speglar artikelns innehåll särskilt väl. Bemöt gärna artikeln i sig. Ulf tror att vi skrev för Ung Vänster. Det gjorde vi inte, de är kompetenta nog att föra sin egen talan. Vi skrev i själva verket som medlemmar av Vänsterpartiet Lund. Talar Ulf för någon annan än sig själv? Nymark uppehåller sig även vid tonen i vår artikel, han kallar den "påhopp" och "högljudda angrepp". Vi tycker första maj är en fråga av stor vikt, och att vi i alla avseenden håller VB-standard. Att en debatt om första maj, som Ulf skriver, skulle bli "tröttande" och inte vara intressant, håller vi helt enkelt inte med om. Dock skall en sådan debatt, enligt vår mening, inte föras enbart i en kommitté eller styrelse. Den förtjänar uppmärksamhet i alla "familjens" organisationer; UV, VSF och V. Locket på är oftast inte konstruktivt, eller hur? Med hopp om fortsatt debatt.

Niklas Selberg, Tobias Gunnarsson, Martin Wolgast

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKT MÖTE

Månd. kl 19.00 Lundafastigheter 30/5.

RÖDA KAPELLET

Lördag 27/5 appellmöte med Gudrun Schyman på Mårtenstorget. Rep på lokalen 10.30. spelning kl 11.00. Repertoar: 1, 8, 12, 26, 34, 39, 45.

Söndag 28/5 avfärd från Musikskolan 12.15 för spel i Torup kl 13.00. Repertoar: 16, 34, 39, 253, 269, 294. Ingen repetition på kvällen.

Lördag 3/6 avf. från Musikskolan kl 12.00 för spelning på Backakarnevalen, samling i Malmö 12.30 på Kirseberg, vattentornet. Repertoar: 26, 39, 59, 76, 227, 251, 321, 327.

Vi ses på sommariägret i Askersund! Syserörkestern i K. Hufvudstadens meddelar: Vi finns numera på internet: w.w.vansterpartiet.se/~blasorkestern

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av: Rune Liljekvist, Charlotte Wikander o. Jan Wallgren.

Näste redaktör: Robert Nilsson

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag senast 18.00 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format) Telefon till redaktörerna: Rune Liljekvist 046-211 50 69 Robert Nilsson 046-39 79 02 Gunnar Sandin 046-13 58 99 Vid utebliven tidning ring: Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.